

บทที่ ๑

ลักษณะและความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ ภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งที่มีความงดงามและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว นักศึกษาในฐานะผู้ใช้ภาษาไทยควรอย่างยิ่งที่จะเรียนรู้ลักษณะของภาษาไทย และตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยอันเป็นเครื่องมือในการสื่อสารและเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างเอกภาพความเป็นชาติไทย

ความหมายของภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ภาษาต่าง ๆ ที่ใช้สื่อสารกันทั่วโลกมีอยู่เป็นจำนวนมาก บางภาษามีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน แต่ในบางภาษาใช้ในการสนทนาเท่านั้น มีผู้ให้ความหมายของ ภาษา ไว้อย่างกว้างขวาง

“ภาษา” มาจากคำภาษาสันสกฤต “ภาษา” แปลว่า ถ้อยคำ หรือคำพูด

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๒๕ (๒๕๓๔: ๓๙๗) อธิบายความหมายของคำ “ภาษา” ไว้ดังนี้ “น. เสียงหรือกิริยาอาการที่ทำความเข้าใจกันได้, คำพูด, ถ้อยคำที่ใช้พูดกัน; มีความรู้ความเข้าใจ”

พระยาอนุนานราชธน (๒๕๑๕: ๓๒-๓๓) กล่าวว่า ภาษา ตามความหมายในนิรุกติศาสตร์ คือวิธีที่มนุษย์แสดงความในใจเพื่อให้ผู้ที่ตนต้องการให้รู้ได้รู้ โดยใช้เสียงพูดที่มีความหมายตามที่ได้ตกลงรับรู้กัน ซึ่งมีผู้ได้ยินรับรู้และเข้าใจ

อุดม วัชรธรรมสิขิตต์ (๒๕๓๗: ๓) กล่าวว่า ภาษา ย่อมเป็นระบบสัญลักษณ์ในเชิงคำพูดหรือเชิงการเขียนที่มนุษย์เท่านั้นกำหนดขึ้น และใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายต่อกันและกัน

วิจิตร ภาณุพงศ์ (๒๕๓๘: ๖) อธิบายว่า ภาษา หมายถึงเสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสาร ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และใช้ในการประกอบกิจกรรมร่วมกัน

กาญจนา นาคสกุล (๒๕๕๑: ๖-๑๑) ได้กล่าวถึงความหมายของภาษา ไว้ว่า

ภาษา หมายถึง สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่มนุษย์ใช้สื่อสารในสังคม

ภาษา หมายถึง สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์อาจจะเป็นอะไรก็ได้เท่าที่มนุษย์กำหนดขึ้น ภาษาตามความหมายนี้ จึงกินความหมายกว้างและมีคำขยายได้มากมาย เช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ถ้อยคำเป็นสื่อกลาง รวมถึงภาษาท่าทาง เครื่องหมาย และสัญลักษณ์ต่าง ๆ ด้วย

ภาษา หมายถึง ระบบสัญลักษณ์ซึ่งมนุษย์ใช้เพื่อติดต่อสื่อสารกัน

ภาษา หมายถึง สัญลักษณ์ซึ่งได้จัดระบบ มีระบบ หรือเป็นระบบแล้ว เป็นภาษาที่ต้องมีการเรียนรู้ในสังคม ภาษาตามความหมายนี้หมายถึงภาษาซึ่งเป็นคำพูด ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารในสังคม นักภาษาศาสตร์ศึกษาภาษาก็เพื่อวิเคราะห์ลักษณะที่แท้จริงของภาษาตามความหมายข้อนี้ เพื่อให้เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา และเพื่อสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาตัวอักษรหรือการขีดเขียนซึ่งสามารถอ่านออกเป็นคำพูดในภาษา จึงอาจจัดเป็นภาษาตามความหมายนี้ด้วย เพราะเหตุที่ตัวอักษรมักจะมีระบบมีกฎเกณฑ์การแทนเสียงแทนคำที่แน่นอน จึงแทนเสียงพูดได้เกือบจะสมบูรณ์ ซึ่งเสียงพูดนั้นก็สื่อความหมายได้ในระยะจำกัด คือในระยะที่คลื่นอากาศถูกลมที่ออกจากปากทำให้สั่นสะเทือนเป็นวงกว้างออกไป จนถึงหูผู้ฟังที่ฟังได้ความหมาย ถ้าผู้ฟังอยู่ห่างเกินไป ไม่สามารถรับคลื่นเสียงที่ผู้พูดส่งมา ภาษาที่ผู้พูดพูดออกมาก็ไม่อาจสื่อความหมายตามที่ต้องการได้ ในกรณีนี้จำเป็นต้องหาเครื่องมืออื่นมาช่วยถ่ายทอดเสียงพูดให้ไปถึงผู้รับที่อยู่ห่างไกล ในโลกสมัยใหม่ อุปกรณ์ทางโทรคมนาคม มีวิทยุ วิทยุถ่ายทอดคลื่นไมโครเวฟ โทรทัศน์ โทรศัพท์ เครื่องบันทึกเสียง และภาพ เป็นต้น

ภาษา หมายถึง ระบบสัญลักษณ์ที่คนกลุ่มหนึ่ง ๆ ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันในสังคมเท่าที่มนุษย์กำหนดขึ้น

ภาษาเป็นของคนกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่การจะกำหนดว่า ภาษาที่คนหนึ่งพูด กับภาษาที่คนอื่นกลุ่มหนึ่งพูดจะเป็นภาษาเดียวกันหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการให้คำนิยาม และเกณฑ์ที่จะใช้ในการกำหนดนั้น ๆ การกำหนดภาษาในสังคมมนุษย์ จึงอาจแตกต่างกันไปหลายแบบตามเกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนด ตามขอบเขต และตามนิยามของภาษานั้น ๆ เช่น การกำหนดภาษา เป็นภาษาคำโดด ภาษาที่มีวิภัติปัจจัย ภาษาคำติดต่อ

ภาษา หมายถึง ภาษาย่อยที่เปลี่ยนแปลงมาจากภาษาใดภาษาหนึ่ง

ภาษา หมายถึง ภาษาย่อยซึ่งมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปจากภาษาใดภาษาหนึ่งตามข้อกำหนดต่าง ๆ เช่น ถิ่นที่อยู่ หน้าที่และจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษา ลักษณะและฐานะทางสังคมของผู้ใช้ภาษา มีอาชีพ เพศ อายุ เป็นต้น

ภาษาอาจกำหนดตามท้องถิ่นของผู้พูดภาษา เรียกว่า ภาษาถิ่น (dialect) เช่น ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นอีสาน ภาษาถิ่นใต้ ภาษาอาจกำหนดตามหน้าที่และจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษา เช่น ภาษาราชการ ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาแพทย์ ภาษาโหราศาสตร์ ภาษาสแลง ภาษาอาจกำหนดตามลักษณะและฐานะทางสังคมของผู้ใช้ภาษา เช่น ราชาศัพท์ ภาษาผู้หญิง ภาษาวัยรุ่น ภาษาที่กำหนดอย่างนี้อาจเรียกว่า ทำเนียบภาษา (register of language)

ภาษาเป็นผลสะท้อนความเจริญของสังคม

เมื่อชนกลุ่มใดกำหนดภาษาใดเป็นภาษาประจำกลุ่มแล้ว ภาษานั้นก็จะนับว่าเป็นภาษาหลัก หรือภาษาแม่ของสมาชิกกลุ่มนั้น เมื่อสังคมขยายตัวขึ้นเป็นเมืองหรือเป็นประเทศ ภาษาที่ชนกลุ่มนั้นใช้ก็จะเปลี่ยนฐานะเป็นภาษาประจำชาติ ซึ่งจะเป็นภาษาที่ใช้สืบต่อกันถึงลูกหลาน ถ่ายทอดต่อไปเรื่อย ๆ ภาษานั้น ๆ จะผูกพันกับสังคมของผู้ใช้อย่างใกล้ชิด คำศัพท์ที่มีในภาษาจะแสดงให้เห็นลักษณะของความเป็นอยู่ อาหารการกิน กิจกรรม ประสพการณ์ ความเชื่อ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ทรัพยากรธรรมชาติและทุกสิ่งของสังคมนั้นในทางใด

ทางหนึ่งของสังคมย่อมจะมีผลต่อภาษาด้วย ภาษาจึงเป็นหลักฐานแสดงอารยธรรมและวัฒนธรรม ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มนุษย์กลุ่มหนึ่ง ๆ ประสบและได้พัฒนาขึ้นมา ที่สำคัญภาษาเป็นเครื่องมือในการคิดของมนุษย์และเป็นสื่อที่ใช้แสดงความคิดซึ่งเป็นนามธรรมออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจด้วย ชนกลุ่มใดมีภาษาซึ่งทำหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างสมบูรณ์ มีคำศัพท์ที่จะแสดงสิ่งที่เป็นนามธรรมต่างๆ ได้อย่างถูกต้องแจ่มชัด ชนกลุ่มนั้นก็จะได้คิดได้ลึกซึ้ง กว้างไกลและแน่นอน วิทยาการต่าง ๆ ก็จะเจริญขึ้นเป็นเงาตามตัว

จากคำนิยามสามารถสรุปได้ว่า ภาษา คือ ระบบสัญลักษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือเพื่อติดต่อใช้สื่อสารกันในสังคมหนึ่ง ๆ มนุษย์ใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความรู้ มนุษย์จึงมีการถ่ายทอดภาษาไปสู่ลูกหลาน และมนุษย์เรียนรู้ภาษาทั้งภาษาแรกของตนเอง และภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ

ความสำคัญของภาษา

ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์มาก เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้ว ยังเป็น เครื่องมือของการเรียนรู้ การพัฒนาความคิดของมนุษย์และเป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมและการ ประกอบอาชีพที่สำคัญ ภาษาช่วยเสริมสร้างความสามัคคีของคนในชาติอีกด้วย เพราะภาษาเป็นถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารสร้างความเข้าใจกันในสังคม ภาษาจึงมีประโยชน์มากมาย ได้แก่

๑. ภาษาช่วยธำรงสังคม

การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในสังคมหนึ่ง ๆ นั้นจะมีความสุขได้ต้องรู้จักใช้ภาษาแสดงไมตรีจิตความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน การทักทายกัน พูดคุยกัน แสดงกฎเกณฑ์ทางสังคมที่จะปฏิบัติร่วมกัน การประพุดิตินให้เหมาะสมแก่ฐานะของตนในสังคมนั้น ๆ ทำให้สามารถธำรงสังคมนั้นอยู่ได้ไม่ปั่นป่วนวุ่นวายจนถึงกับเสื่อมสลายไปในที่สุด

๒. ภาษาแสดงความเป็นปัจเจกบุคคล

ภาษาแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลให้เห็นว่า บุคคลมีอุปนิสัย ทัศนคติ สติปัญญา ความคิดความอ่าน แตกต่างกันไป เช่น

คนหนึ่งอาจพูดว่า “ฉันเหนื่อย เหลือเกิน ฉันไม่เดินต่อไปอีกแล้ว”

อีกคนหนึ่งอาจพูดว่า “เหนื่อย ได้ยินไหม เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว ยังจะให้เดินอีก”

อีกคนหนึ่งอาจพูดว่า “เหนื่อยจัง หยุดพักก่อนเถอะ”

ส่วนอีกคนหนึ่งพูดว่า “ฉันว่า พักเหนื่อยสักประเดี๋ยว แล้วค่อยไปต่อตีใหม่จ๊ะ”

เมื่อวิเคราะห์วิธีพูดหรือการใช้ภาษาของบุคคลเหล่านี้ อาจอนุมานอุปนิสัยของผู้พูดว่าน่าจะเป็นดังนี้ คนแรก ยึดตนเป็นที่ตั้งคนที่สองมักชอบตำหนิผู้อื่น คนที่สามมีอุปนิสัยชอบชักชวนหรือ เสนอแนะ ส่วนคนสุดท้ายมีอุปนิสัยอ่อนโยน รับฟังความคิดเห็นของคนอื่น เป็นต้น

๓. ภาษาช่วยพัฒนามนุษย์

มนุษย์ใช้ภาษาในการถ่ายทอดความรู้ความคิดและประสบการณ์ให้แก่กันและกัน ทำให้มนุษย์มีความรู้กว้างขวางมากขึ้นและเป็นรากฐานในการคิดใหม่ ๆ เพื่อทำให้ชีวิตความเป็นอยู่และสังคมมนุษย์พัฒนาขึ้น

๔. ภาษาช่วยกำหนดอนาคต

การใช้ภาษาสามารถกำหนดอนาคต เช่น การวางแผน การทำสัญญา การพิพากษา การพยากรณ์ การทำกำหนดการต่าง ๆ สิ่งต่างเหล่านี้ ทำให้เรารู้ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง กับสังคมนั้น ๆ หรือกระทั่งกับ โลกใบนี้

๕. ภาษาช่วยจรรโลงใจ

ภาษาช่วยให้เกิดความชื่นบาน มนุษย์พอใจที่อยากจะได้ยินเสียงไพเราะ จึงได้มีการนำภาษาไปเรียบเรียงเป็นคำประพันธ์ที่มีสัมผัสไพเราะก่อให้เกิดความชื่นบานในจิตใจ และสามารถเล่นความหมายของคำใน ภาษาควบคู่ไปกับการเล่นเสียงสัมผัสได้จึงทำให้เกิดคำคม คำพวน สำนวน ภาษิตและการแปลงคำขวัญ เพื่อให้เกิดสำนวนที่น่าฟัง ไพเราะ และสนุกสนานไปกับภาษาคำด้วย

ลักษณะทั่วไปของภาษา

ภาษาที่ใช้สื่อสารกันมีอยู่มากมายหลายภาษา การศึกษาลักษณะของภาษาต่าง ๆ ทำให้เข้าใจ ลักษณะร่วมที่แต่ละภาษามีเหมือนกัน ดังนี้

๑. ภาษาเป็นส่วนหนึ่งวัฒนธรรม

พระยาอนุมานราชธน (ม.ป.ป. : ๒๑) ให้นิยามว่า วัฒนธรรม คือ ปัญญา ความรู้สึกความคิด และ กิริยาอาการที่มนุษย์สำแดงออกให้เห็นเป็นสิ่งที่ต่าง ๆ และเป็นนิสัยความประพฤติในส่วนรวม ซึ่งไม่มีขึ้นเองตาม ธรรมชาติ แต่มีขึ้นเพราะมนุษย์สร้าง หรือจากการงานของมนุษย์ และจะมีวิวัฒนาการเป็นความเจริญอยู่เรื่อย วัฒนธรรมต้องการเรียนรู้และถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง ภาษาเป็นวัฒนธรรม เพราะคนในสังคม จำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาจากบรรพบุรุษและถ่ายทอดไปสู่ชนรุ่นต่อไป

๒. ภาษาเกิดจากการเรียนรู้

มนุษย์เรียนรู้ภาษาจากบุคคลที่แวดล้อม เริ่มต้นจากการฟังคนใกล้ชิดพูด จากนั้นจึงเลียนแบบ เสียงพูด มนุษย์ฝึกพูดมาตั้งแต่วัยเด็ก ค่อยๆเพิ่มพูนคำศัพท์มากขึ้น เพื่อที่จะสื่อสารทำความเข้าใจกับคนใน สังคมได้

การเรียนรู้ภาษาแม่ (mother tongue) เด็กอายุประมาณ ๓-๔ เดือนจะเริ่มออกเสียงคำศัพท์ง่าย ๆ เช่น แม่ และพยายามเรียนรู้จดจำคำศัพท์อื่น จนกระทั่งอายุประมาณ ๓ ปีจะเริ่มพูดประโยคที่มีโครงสร้างไม่ ซับซ้อนได้ เมื่อเติบโตขึ้นจะเรียนรู้จดจำโครงสร้างประโยค วิธีการเรียงคำในประโยค เพิ่มพูนวงศัพท์มากขึ้น ทำให้สามารถสร้างประโยคที่มีความสมบูรณ์มากขึ้น และสามารถสื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน

๓. ภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่างกัน

ภาษาทุกภาษาย่อมต้องมีโครงสร้าง ทำนองเดียวกับอาคารบ้านเรือนที่มีโครงสร้าง โครงสร้างของ อาคารประกอบด้วย ฐานราก เสา คาน ฝ้าผนัง หลังคา และส่วนย่อยอื่น ๆ เช่น เหล็ก ปูน อิฐ ทราย เป็นต้น ภาษาก็ประกอบด้วยโครงสร้างต่าง ๆ โครงสร้างทางไวยากรณ์ของแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน เช่น ภาษาไทยจะวางคำขยายไว้หลังคำที่ถูกขยาย แต่ภาษาอังกฤษจะวางคำขยายไว้หน้าคำที่ถูกขยาย ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

beautiful (สวย)

girl (สาว)

=

สาวสวย

๔. ภาษาเป็นสมบัติของสังคม

มนุษย์ คือ ผู้สร้างภาษา เพื่อเป็นระบบสัญลักษณ์ในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและข้อมูลข่าวสารต่างๆ อาจกล่าวได้ว่าภาษาเป็นสมบัติของสังคมมนุษย์ เพราะมนุษย์ในแต่ละสังคมเป็นผู้กำหนดภาษาขึ้น ตกลงร่วมกันว่าจะใช้คำใดในการสื่อความหมาย เช่น การที่คนไทยกำหนดคำทักทายว่า สวัสดี แต่คนพม่าใช้คำทักทายว่า มิงกาลาบา เป็นต้น

๕. ภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลง

ภาษาที่เราใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวันนั้นมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การเปลี่ยนแปลงเสียงของคำ นับเป็นการเพิ่มจำนวนคำในภาษาไทยให้มากขึ้น ซึ่งวิธีการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำในภาษาไทย มีดังนี้

๕.๑ การกร่อนเสียง คือ เสียงพยางค์ต้นหายไปเหลือเพียงบางส่วนโดยพยางค์ต้นเหลือเป็นสระ อะ เช่น หมากขาม เป็น มะขาม ต้นไคร้ เป็น ตะไคร้ ตัวขาบ เป็น ตะขาบ

๕.๒ การแทรกเสียง คือ การเติมเสียงเข้ากลางคำแล้วเสียงเกิดคอนกันจึงเติมข้างหน้าอีกเพื่อให้ถ่วงดุลกัน เช่น ลูกคุม เป็น ลูกกระคุม ดูกติก เป็น กระดุกกระดิก

๕.๓ การเติมพยางค์ คือ การเติมเสียงเข้าหน้าคำและหลังคำของคำหน้าเพื่อให้เกิดดุลเสียงกัน เช่น มิติเมี้ยน เป็น กระมิติกระเมี้ยน แอมไอ เป็น กระแอมกระไอ

ลักษณะของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด หมายความว่า การพูดการใช้ภาษาไทยจะมี คำ เป็นหน่วยภาษาที่แทนความหมาย เมื่อต้องการจะสื่อความหมายใดก็นำคำที่มีความหมายนั้นมาเรียงต่อกันเพื่อแทนความคิดหรือเรื่องราวที่ต้องการสื่อออกไป โดยคำนั้นๆ ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูป หรือผันแปรเพื่อให้สอดคล้องกับคำอื่นในลักษณะของความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ในภาษาไทยคำมีความสัมพันธ์กันด้วยตำแหน่งและความหมาย เช่น เป็นผู้กระทำ เป็นผู้รับการกระทำ เป็นอาการที่กระทำ เป็นต้น ตำแหน่งและความหมายของคำสัมพันธ์กับหน้าที่ของคำนั้นด้วย ภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะของตนเอง แตกต่างจากภาษาอื่น ดังนี้

ลักษณะของคำในภาษาไทย

๑. คำภาษาไทยแต่เดิมเป็นคำพยางค์เดียว ภาษาไทยเดิมเป็นภาษาที่มีโครงสร้างคำพยางค์เดียวสามารถนำคำไปใช้ในประโยคได้ทันที แต่ในปัจจุบันภาษาไทยได้รับอิทธิพลของภาษาต่างประเทศ ทำให้คำในภาษาไทยมีคำหลายพยางค์มากขึ้น คำพยางค์เดียวที่เป็นภาษาไทยแท้ ดังนี้

- ๑.๑ คำเรียกส่วนต่างๆของร่างกาย เช่น หน้า หัว หู
- ๑.๒ คำบอกอาการโดยทั่วไป เช่น ไป มา นั่ง
- ๑.๓ คำเรียกเครือญาติ เช่น พ่อ แม่ พี่
- ๑.๔ คำสรรพนาม เช่น เขา แก เอ็ง
- ๑.๕ คำเรียกชื่อสิ่งของ เช่น ถ้วย ชาม ไห
- ๑.๖ คำบอกจำนวน เช่น หนึ่ง สอง สาม
- ๑.๗ คำเรียกชื่อเครื่องมือเครื่องใช้ เช่น จอบ เสียม แพ เบ็ด

- ๑.๘ คำเรียกชื่อธรรมชาติหรือปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ เช่น ดิน น้ำ ลม
- ๑.๙ คำที่เป็นลักษณนามแต่เดิม เช่น กอง ก้อน อัน
- ๑.๑๐ คำขยายที่ใช้แต่เดิม เช่น อ้วน ผอม สูง
- ๑.๑๑ คำเรียกสีต่าง ๆ เช่น แดง ขาว ฟ้ำ

๒. ภาษาไทยจะมีตัวสะกดตรงตามมาตรา มาตราตัวสะกดมี ๘ มาตรา คำไทยแท้จะมีตัวสะกดตรงตามมาตรา ดังนี้

แม่ กก	ใช้ ก สะกด	เช่น นก
แม่ กต	ใช้ ด สะกด	เช่น วัด
แม่ กบ	ใช้ บ สะกด	เช่น ราบ
แม่ กง	ใช้ ง สะกด	เช่น ถุง
แม่ กน	ใช้ น สะกด	เช่น หมอน
แม่ กม	ใช้ ม สะกด	เช่น กลม
แม่ เกย	ใช้ ย สะกด	เช่น สาย
แม่ เกอว	ใช้ ว สะกด	เช่น แล้ว

๓. ภาษาไทยมีคำลักษณนาม คำลักษณนามเป็นคำที่บอกลักษณะของนามข้างหน้า ลักษณนามจะใช้ตามหลังคำวิเศษณ์บอกจำนวน (ประมาณวิเศษณ์) เช่น

คอมพิวเตอร์ ๒ เครื่อง   น้ำ ๑ แก้ว

๔. คำภาษาไทยคำเดียวมีหลายความหมาย และมีหลายหน้าที่ ภาษาเป็นภาษาคำโดด คำแต่ละคำสามารถนำไปใช้ได้โดยอิสระ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกหน้าที่ของคำ คำจะมีหน้าที่และความหมายเปลี่ยนแปลงไปตามตำแหน่งที่ปรากฏในประโยค ตัวอย่าง คำว่า “ฉัน” ในประโยคต่อไปนี้

- ประโยค ๑ :   **ฉัน**และเพื่อนกำลังไปมหาวิทยาลัย   (ประธาน)
- ประโยค ๒ :   พระภิกษุกำลัง**ฉัน**ภัตตาหารเพล   (กริยา)

๕. ภาษาไทยเป็นภาษาเรียงคำ การเรียงคำเข้าประโยคในภาษาไทยเป็นเรื่องสำคัญมาก ความหมายของคำจะเปลี่ยนไป เมื่อตำแหน่งที่คำนั้นปรากฏในประโยคเปลี่ยนไป ตัวอย่าง

- ประโยค ๑ : เธอรักเขา   (เธอเป็นประธาน   เขาเป็นกรรม)
- ประโยค ๒ : เขารักเธอ   (เขาเป็นประธาน   เธอเป็นกรรม)

๖. คำขยายจะวางไว้หลังคำที่ถูกขยาย การวางคำขยายในภาษาไทยจะวางไว้หลังคำที่ถูกขยาย คำขยายจะช่วยให้รายละเอียดที่ชัดเจนมากขึ้น เช่น

อากาศหนาว (คำขยาย หนาว ขยายคำว่า อากาศ)

๗. ภาษาไทยมีระบบเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์

เสียงพยัญชนะ หรือเสียงแปร คือ เสียงที่เปล่งออกมาจากลำคอ แล้วกระทบกับอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งในปาก เช่น คอ ปุ่มเหงือก ฟัน ริมฝีปาก ซึ่งทำให้เกิดเป็นเสียงต่าง ๆ กัน โดยพยัญชนะไทยมี ๔๔ รูป ๒๑ เสียง ดังต่อไปนี้

	เสียง	รูป
๑	/ก/	ก
๒	/ข/	ข ข ค ค ฌ
๓	/ง/	ง
๔	/จ/	จ
๕	/ช/	ช ฉ ฌ
๖	/ซ/	ซ ศ ษ ส
๗	/ด/	ด ฎ
๘	/ต/	ต ฏ
๙	/ท/	ท ฑ ฒ ณ ฐ
๑๐	/น/	น ณ
๑๑	/บ/	บ
๑๒	/ป/	ป
๑๓	/พ/	พ ภ ฝ
๑๔	/ฟ/	ฟ ฝ
๑๕	/ม/	ม
๑๖	/ย/	ย ญ
๑๗	/ร/	ร
๑๘	/ล/	ล ฬ
๑๙	/ว/	ว
๒๐	/ห/	ห ฮ
๒๑	/อ/	อ

ระบบเสียง คือ เสียงที่กำหนดไว้เป็นระเบียบตลอดจนมีวิธีการออกเสียงที่ลงรอยเป็นแบบเดียวกัน ระบบเสียงของภาษาไทยมี เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

เสียงสระ หรือ เสียงแท้ คือ เสียงที่เปล่งออกมาจากลำคอโดยตรง ไม่ถูกสกัดกั้นด้วยอวัยวะส่วนใดในปาก แล้วเกิดเสียงก้องกังวาน และออกเสียงได้ยาวนาน ซึ่งเสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น

สระเดี่ยว

สระเสียงสั้น (รัศสระ) ได้แก่ อะ อิ อี อุ เอะ แอะ เออะ โอะ เอาะ

สระเสียงสระยาว (ทีฆสระ) ได้แก่ อา อี้ อู เออ แอ เออ โอ ออ

สระประสม มี ๖ เสียง ดังนี้ เอียะ เอีย เอือะ เอือ อัวะ อัว

สระประสมที่เกิดจากสระเสียงสั้น (รัศสระ)

อิ + อะ = เอียะ

อี + อะ = เอือะ

อุ + อะ = อัวะ

สระประสมที่เกิดจากสระเสียงยาว (ทีฆสระ)

อิ + อา = เอีย

อี + อา = เอือ

อุ + อา = อัว

เสียงวรรณยุกต์ หรือเสียงดนตรี

เสียงวรรณยุกต์ที่ใช้ในภาษาไทยมี ๕ เสียง ดังต่อไปนี้

๑. เสียงสามัญ (ไม่มีรูป) เช่น กา
๒. เสียงเอก เช่น จ่า
๓. เสียงโท เช่น ตู๋
๔. เสียงตรี เช่น จี๊
๕. เสียงจัตวา เช่น ป่า

การเปลี่ยนแปลงระดับเสียงของคำเป็นวิธีเพิ่มคำให้มากขึ้น ทำให้ภาษาขยายตัว เพราะเมื่อคำเปลี่ยนระดับเสียงหรือที่เรียกว่า เสียงวรรณยุกต์ก็จะทำให้คำนั้นมีความหมายต่างกันออกไป เช่น

ขา (เสียงจัตวา)	ความหมาย	อวัยวะตั้งแต่ตะโพกถึงข้อเท้า สำหรับยันกายและเดินเป็นต้น
ข่า (เสียงเอก)	ความหมาย	ชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่ง มีเหง้า ลำต้นเป็นกอ สูงดอกสีขาว ออกเป็นช่อที่ยอด เหง้ามีกลิ่นฉุน ใช้ปรุงอาหารและทำยาได้.
ข้า (เสียงโท)	ความหมาย	ประชาชน, ราษฎร, เช่น ไฟฟ้าข้าแผ่นดิน

๘. ภาษาไทยมีการสร้างคำใหม่ การสร้างคำในภาษาไทยถือเป็นวิธีการเพิ่มจำนวนคำในภาษาไทยให้มีความหลากหลาย ซึ่งภาษาไทยมีวิธีการสร้างคำ ดังนี้ ประสมคำ ช้อนคำ หรือ ซ้ำคำ

คำมูล

ชัยวัฒน์ สีสแก้ว (๒๕๓๗: ๑๑) ได้กล่าวถึงความหมายของคำมูลไว้ว่า คำมูล หมายถึง คำดั้งเดิมในภาษา คำมูลอาจเป็นคำไทยแท้ หรือเป็นคำที่มาจากภาษาอื่น และอาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ เช่น ริง น้ำ นานาฬิกา โดยคำมูลหลายพยางค์นั้น เมื่อแยกออกเป็นแต่ละพยางค์จะไม่มี ความหมาย เช่น มะม่วง

คำประสม

พระยาอุปกิตศิลปสาร (๒๕๔๕: ๖๐-๖๒) ได้กล่าวถึงลักษณะของคำประสม ดังนี้

๑. คำประสมที่เอาคำมูลมีเนื้อความต่างๆประสมกันเข้า มีใจความเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่น ทางเสือ (ที่ บังคับทิศทางเรือ)

๒. คำที่ย่อมาจากใจความมาก คำพวกนี้มีลักษณะคล้ายกับที่เรียกว่า “คำสมาส” ในภาษาบาลี คำประสมพวกนี้มีคำต่อไปนี้ประกอบอยู่ข้างหน้า คือ ช่าง ชาว นัก เครื่อง หมอ เช่น ช่างไฟฟ้าชาวสวน เครื่องครัว นักศึกษา หมอดู

คำประสมในภาษาไทย

๑. เกิดจากคำไทยประสมกับคำไทย เช่น

ไฟ + ฟ้า = ไฟฟ้า

๒. เกิดจากคำไทยประสมกับคำต่างประเทศ เช่น

พวง (ไทย) + หรีด (อังกฤษ - wreath) = พวงหรีด

๓. เกิดจากคำต่างประเทศประสมกับคำต่างประเทศ เช่น

รถ (บาลี) + เก๋ง (จีน) = รถเก๋ง

คำซ้อน

วิเชียร เกษประทุม (๒๕๕๘: ๕๘-๖๑) ได้อธิบายลักษณะคำซ้อนไว้ว่า คำซ้อน คือ การนำคำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายกัน ตรงข้ามกัน มาซ้อนเข้าคู่กัน เพื่อให้ความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น คำซ้อนสามารถจำแนกจุดประสงค์ของการซ้อนคำได้เป็น ๒ ลักษณะ ดังนี้

๑. คำซ้อนเพื่อความหมาย เป็นการนำคำที่มีความหมายสมบูรณ์มาซ้อนกันตั้งแต่ ๒ คำ ขึ้นไป ได้แก่

๑.๑ คำซ้อนที่เกิดจากคำที่มีความหมายเหมือนกัน

เช่น บ้าน + เรือน   บ้านเรือน

๑.๒ คำซ้อนที่เกิดจากคำที่มีความหมายคล้ายกัน

เช่น วัว + ควาย   วัวควาย

๑.๓ คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน

เช่น ถูก + ผิด   ถูกผิด

๒. คำซ้อนเพื่อเสียง เป็นการนำคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเสียงเดียวกันมาซ้อนกัน คำที่นำมาซ้อนนั้น อาจมีความหมายทั้งสองคำ มีความหมายเพียงคำเดียว หรือไม่มี ความหมายทั้งสองคำก็ได้ เช่น นุ่มนุ่ม โด่งดัง ชุบชิบ

ข้อสังเกตเกี่ยวกับคำซ้อน มีข้อสังเกตที่สำคัญดังนี้

คำที่นำมาซ้อนอาจมีจำนวน ๒ คำ ๔ คำ หรือ ๖ คำ คำซ้อนเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า

คำคู่ เช่น

คำซ้อน ๒ คำ	ข้าทาส ศีลธรรม งอแง
คำซ้อน ๔ คำ	กุ่มนี้ยืมสิน ชั่วดีห่าง ที่นอนหมอนมุ้ง
คำซ้อน ๖ คำ	อดตาหลับขับตานอน นอนกลางดินกินกลางทราย

คำซ้ำ

วันเพ็ญ เทพโสภ (๒๕๕๘: ๗๙) ได้ให้คำนิยามของคำซ้ำไว้ว่า คำซ้ำ คือ การนำคำเดียวกันมาซ้ำกัน เพื่อให้มีความหมายเปลี่ยนไปซึ่งความหมายนั้นจะเพิ่มหรือลดน้อยลงก็ได้

ลักษณะความหมายของคำซ้ำ มีดังนี้

๑. คำซ้ำที่บอกพหูพจน์ มักเป็นคำนามและสรรพนาม เช่น

เด็ก ๆ กำลังร้องเพลง, พี่ ๆ ไปโรงเรียน

๒. คำซ้ำที่บอกแยกจำนวน มักเป็นคำลักษณนาม เช่น

ล้างชามให้สะอาดเป็นใบ ๆ, อ่านหนังสือเป็นเรื่อง ๆ

๓. คำซ้ำที่เน้นความหมายของคำเดิม มักเป็นคำวิเศษณ์ เช่น พุดดัง ๆ, นั่งนิ่ง ๆ

๔. คำซ้ำที่บอกความหมายโดยประมาณซึ่งเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ ดังนี้

๔.๑ บอกเวลาโดยประมาณ เช่น เราเรียนภาษาไทยตอนสาย ๆ

๔.๒ บอกสถานที่โดยประมาณ เช่น แถวๆนครมีร้านกาแฟ

๕. คำซ้ำที่เป็นสำนวน เช่น รู ๆ ปลา ๆ

ลักษณะของพยางค์ในภาษาไทย

พยางค์ คือ การที่เราเปล่งเสียงออกมาจากลำคอครั้งหนึ่ง ๆ นั้น แม้ว่าเสียงที่เปล่งออกมาจะมีความหมายหรือไม่มีความหมายก็ตาม เช่น เราเปล่งเสียง “กระ” ถึงจะไม่รู้ความหมาย หรือไม่รู้เรื่องเราก็เรียกว่า ๑ พยางค์ หากเราเปล่งเสียงออกมาอีกครั้งหนึ่งว่า “เป่า” รวมเป็น “กระเป่า” จึงจะมีความหมาย คำว่า “กระเป่า” เปล่งเสียง ๒ ครั้ง ถือว่าคำนี้มี ๒ พยางค์ เช่น

- บ้าน มี ๑ พยางค์
- โรงเรียน มี ๒ พยางค์ (โรง-เรียน)
- หอประชุม มี ๓ พยางค์ (หอ-ประ-ชุม)

ลักษณะของวลีในภาษาไทย

วลี คือ กลุ่มคำที่กล่าวออกมาได้ใจความ แต่ไม่ครบทั้งสองภาค คือ ถ้ามีภาคประธานก็ขาดภาคแสดง ถ้ามีภาคแสดงก็จะขาดภาคประธาน วลี มี ๗ ชนิด เหมือนชนิดของคำ สังเกตว่าเป็นวลีชนิดใดได้จากคำขึ้นต้นของกลุ่มคำนั้น ๆ เช่น

- นามวลี ขึ้นต้นด้วยคำนาม เช่น โรงเรียนของเรา
- สรรพนามวลี ขึ้นต้นด้วยสรรพนาม เช่น เขาทั้งหลาย
- กริยาวลี ขึ้นต้นด้วยคำกริยา เช่น ดิฉันดีใจเป่า
- วิเศษณ์วลี ขึ้นต้นด้วยคำวิเศษณ์ เช่น งามเหลือหลาย
- บุพบทวลี ขึ้นต้นด้วยคำบุพบท เช่น สู่จุดหมายปลายทาง
- สันธานวลี ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน เช่น แต่อย่างไรก็ดี
- อุทานวลี สังเกตได้จากจะมีคำอุทานต่าง ๆ อยู่ เช่น โอ้วตัวเราเอ๋ย

ลักษณะของประโยคในภาษาไทย

ประโยค หมายถึง กลุ่มคำที่มาเรียงต่อกันแล้วมีใจความสมบูรณ์ ประโยคสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ซึ่งการจำแนกประโยคตามโครงสร้างของประโยคเป็นเกณฑ์ ได้ดังนี้

ประโยคความเดียว มีกริยาสำคัญเพียงตัวเดียว ใจความสำคัญเพียงหนึ่ง เช่น ฉันรักแม่

ประโยคความรวม คือ การนำประโยคตั้งแต่ ๒ ประโยคขึ้นไปมารวมกัน โดยมีคำสันธานเชื่อมประโยค แบ่งออกเป็น ๔ ชนิด คือ

๑. เชื่อมความคล้ายตามกัน เช่น พ่อและแม่ไปดูหนัง

เกิดจาก พ่อไปดูหนัง แม่ไปดูหนัง โดยมีคำสันธาน และ เป็นตัวเชื่อม

๒. เชื่อมความขัดแย้งกัน เช่น ฉันจะดูหนังแต่เธอจะฟังเพลง

เกิดจาก ฉันจะดูหนัง เธอจะฟังเพลง โดยมีสันธาน แต่ เป็นตัวเชื่อม

๓. เชื่อมความเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เธอจะฟังเพลงหรือจะอ่านหนังสือ

เกิดจาก เธอจะฟังเพลง เธอจะอ่านหนังสือ โดยมีสันธาน หรือ เป็นตัวเชื่อม

๔. เชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลกัน เช่น เพราะเขาตั้งใจเรียนจึงสอบผ่าน

เกิดจาก เขาตั้งใจเรียน เขาสอบผ่าน โดยใช้คำสันธาน เพราะ..จึง เป็นตัวเชื่อม

ประโยคความซ้อน คือ ประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงใจความเดียว ประกอบด้วยประโยคความเดียวที่มีใจความสำคัญเป็น**ประโยคหลัก** และมีประโยคความเดียวที่มีใจความเป็นส่วนขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคหลัก เป็น**ประโยคย่อยซ้อนอยู่ในประโยคหลัก** โดยทำหน้าที่แต่งหรือประกอบประโยคหลัก ประโยคความซ้อนนี้เดิมเรียกว่า สังกรประโยค

ประโยคย่อยที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายประธานหรือบทขยายกรรมหรือบทขยายส่วนเติมเต็ม แล้วแต่กรณี มีประพจน์สรรพนาม (ที่ ซึ่ง อัน ผู้) เชื่อมระหว่างประโยคหลักกับประโยคย่อย ตัวอย่างประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยทำหน้าที่เป็นบทขยาย

๑. คนที่ประพาศิตียอมมีความเจริญในชีวิต

ที่ประพาศิตี ขยายประธาน คน

คน...ยอมมีความเจริญในชีวิต : ประโยคหลัก

(คน) ประพาศิตี : ประโยคย่อย

๒. ฉันทอาศัยบ้านซึ่งอยู่บนภูเขา

ซึ่งอยู่บนภูเขา ขยายกรรม บ้าน

ฉันทอาศัยบ้าน : ประโยคหลัก

(บ้าน) อยู่บนภูเขา : ประโยคย่อย

๓. พระบรมราชาบาทในรัชกาลที่ ๕ เป็นสุภาชิตอันมีค้ำยั้ง

อันมีค้ำยั้ง ขยายส่วนเติมเต็ม

เป็น แยกประโยค อัน

พระบรมราชาบาทในรัชกาลที่ ๕ เป็นสุภาชิต : ประโยคหลัก

(สุภาชิต) อันมีค้ำยั้ง : ประโยคย่อย

ความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติเป็นสื่อกลางให้คนในชาติติดต่อถึงกัน อีกทั้งช่วยส่งเสริมให้วัฒนธรรมอื่น ๆ เจริญขึ้น ชาติไทยเราใช้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ นับเป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษไทยได้สร้างไว้ถ่ายทอดและรักษาให้คงอยู่มาจนกระทั่งปัจจุบัน ภาษาไทยจึงเป็นศูนย์กลางยึดเหนี่ยวคนไทยไว้ให้เป็นพวกเดียวกันและคงความเป็นเอกราชเป็นชาติไทยไว้ได้มาจนทุกวันนี้ สามารถสรุปได้ว่าภาษาไทยมีความสำคัญ ดังนี้

๑. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร

ภาษาไทยทำหน้าที่เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน สร้างความเข้าใจอันดีในการทำงานร่วมกัน อีกทั้งยังถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความรู้ และความต้องการของผู้ส่งสาร (sender) ไปสู่ผู้รับสาร (receiver) ซึ่งกระบวนการส่งสารนั้นอาศัยทักษะการพูดและการเขียนที่มีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลในการสื่อสารสัมฤทธิ์ผล

๒. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และแสวงหาความรู้

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะเครื่องมือในการเรียนรู้และแสวงหาความรู้ เพราะคนไทยส่วนใหญ่เรียนรู้โดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ศาสตร์ต่าง ๆ ทั้งคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เป็นต้น ล้วนเรียนรู้ศาสตร์เหล่านี้โดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลาง หากผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพก็มีส่วนสนับสนุนการศึกษาความรู้สาขาอื่นๆ นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการสืบค้นแสวงหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆที่มีอยู่รอบตัว เช่น ตำรา บทความ เอกสารทางวิชาการ และข้อมูลที่

เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต หากเราแสวงหาความรู้อยู่เสมอ จะทำให้เป็นผู้มีความรู้ ทันโลก เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ส่งผลให้สามารถวางแผนการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและแก้ปัญหาได้สำเร็จลุล่วง

๓. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน

ประเทศไทยนั้นมีภาษาถิ่นที่ใช้ติดต่อกันเฉพาะกลุ่ม แบ่งเป็นภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นกลาง ภาษาถิ่นอีสาน และภาษาถิ่นใต้ แต่มีการกำหนดภาษาประจำชาติขึ้น โดยเลือกภาษาไทยถิ่นกลางเป็นภาษาประจำชาติ เพื่อใช้ติดต่อสื่อสาร เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อมวลชน และสร้างความเข้าใจอันดีของคนไทยในชาติ

๔. ภาษาเป็นเครื่องมือในการบันทึกและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของบรรพบุรุษในรูปของวรรณคดีและวรรณกรรม

นักเขียนไทยทุกยุคทุกสมัยสร้างสรรค์วรรณคดีและวรรณกรรมใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดอารมณ์สะท้อนใจ ถ่ายทอดความรู้สึก จินตนาการ โดยอาศัยกลวิธีทางวรรณศิลป์ที่ทำงานเขียนมีความงดงาม ไพเราะ และทรงคุณค่า วรรณคดีเป็นงานเขียนที่ได้รับการยกย่อง ครอบงำแก่การศึกษาของชนรุ่นหลัง เมื่อเราศึกษาวรรณคดีทำให้ความเข้าใจวิถีชีวิต ความคิด และสภาพสังคมของคนไทยในสมัยนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

๕. ภาษาเป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติ

ประเทศไทยมีภาษาไทยถิ่นกลาง เป็นภาษามาตรฐาน ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นชาติที่มีความประวัติศาสตร์อันยาวนาน การใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารนั้นทำให้คนในชาติเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเกิดความผูกพันเป็นเชื้อชาติเดียวกัน ทำให้เกิดความปรองดองและความสามัคคีที่จะช่วยกันพัฒนาชาติไทยให้เจริญก้าวหน้ามากขึ้น

สรุป

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่าภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะที่นักศึกษาควรเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจลักษณะของภาษาไทยอย่างถ่องแท้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งควรตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยในฐานะภาษาประจำชาติและเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการมีความรู้ความเข้าใจลักษณะและความสำคัญของภาษาไทยจะเป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

แบบฝึกหัด

๑. ลักษณะของภาษาไทยมีอะไรบ้าง
๒. การสร้างคำภาษาไทยมีวิธีการอย่างไรบ้าง
๓. นักศึกษาคิดว่าภาษาเป็นเครื่องมือสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันอย่างไรบ้าง จงยกตัวอย่างประกอบให้ชัดเจน
๔. นักศึกษามีแนวทางในการส่งเสริมให้คนในสังคมตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยอย่างไรบ้าง

